

ת"פ 22002/01/20 - כאמל פריג נגד היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עתפ"ב 22002-01-20 פריג נ' לאכיפה דיני התכנון ובניה
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט, סג"נ אחיקם סטולר
מערער כאמל פריג
נגד
משיבה היחידה הארצית לאכיפה דיני התכנון ובניה

החלטה

בפניי בקשת המשיבה לחילוט הפיקדון שהופקד על ידי המערער בתיק.

עיקר טענת המשיבה הוא שהפיקדון ניתן ביום 25.8.20 על-ידי המערער כתנאי לכניסתה לתוקף של הסכמת הצדדים, ולפיה יעוכב ביצוע צו ההריסה המנהלי למשך 60 ימים החל מיום 24.8.20, וזאת לצורך קידום הליכי תכנון ו/או ביצוע הריסה עצמית על-ידי המערער ולא למען שום מטרה אחרת. משלא חלה כל התקדמות בהליכי התכנון ומשהמערער לא ביצע הריסה עצמית של המבנה בניגוד להתחייבותו, נאלצה המשיבה ביום 21.12.20 להרוס בכוחות עצמה ועל חשבונה את המבנה, בסיוע משטרת ישראל.

עוד טוענת המשיבה שבמשך כל אותה תקופה, מיום 25.8.20 ועד ליום 17.12.20, היינו לאחר שחלפה זה מכבר תקופת עיכוב הביצוע כאמור בהחלטת בית המשפט (כ' השופט ר. אמיר) מיום 24.8.20, ובשעה שידוע היטב למערער במשך כל אותו הזמן כי לא חלה כל התקדמות בהליכי התכנון ולמרות זאת הוא לא נערך כלל להריסה עצמית, רק ביום 17.12.20, בסמוך מאוד למועד האחרון בו הייתה רשאית המשיבה לבצע את הצו בכוחות עצמה ובהתאם לדין (60 יום ממועד סיום עיכוב הביצוע כאמור), פנה המערער לבית המשפט בבקשה במעמד צד אחד לעיכוב ביצוע נוסף של צו ההריסה.

במסגרת החלטת בית המשפט (כב' השופט ח. טרסי) מיום 17.12.20, נדחתה הבקשה לעיכוב ביצוע במעמד צד אחד ובית המשפט הורה למשיבה להגיש את תגובתה לבקשה וזאת עד ליום 21.12.20.

בשל דוחק הזמן ומאחר והצו היה כבר קבוע להריסה על-ידי המשיבה, לאחר היערכות ותיאום עם משטרת ישראל ויתר הכוחות הרלוונטיים, המשיבה הגישה את תגובתה לבקשה כבר למחרת, ביום 18.12.20, והודיעה במסגרת התגובה, כי בהיעדר החלטה אחרת בכוונתה לבצע את הצו בימים שנותרו לרשותה לפי דין לצורך ביצוע הצו, היינו בתוך מספר ימים בודדים.

במסגרת החלטת בית המשפט (כב' השופט א. יעקב) מיום 20.12.20, אשר ניתנה בהמשך לבקשת המערער לעיכוב

עמוד 1

ביצוע הצו ותגובת המשיבה כאמור, פסק בית המשפט כי אין מקום להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע נוסף של הצו, זאת בהיעדר כל התקדמות של הליכי התכנון חרף האורכות שניתנו עד אז ובהיעדר כל אופק תכנוני ממשי.

תמים דעים אני עם עמדת המשיבה שלכל הפחות באותו שלב, היינו ביום 20.12.20, היה ברור למערער כי עליו להרוס את המבנה באופן עצמאי בהתאם להתחייבותו מיום 24.8.20, שאחרת המבנה ייהרס על ידי המשיבה והיא תהיה רשאית לחלט את הפיקדון שהופקד על-ידו כתנאי להסכמה לעיכוב ביצוע הצו.

המערער לא זו בלבד שלא הרס את המבנה בעצמו באותו שלב ואף לא הודיע למשיבה כי הוא מעוניין להרוס בעצמו את המבנה, אלא שהוא פנה פעם אחר פעם בבקשות לעיון חוזר וכיו"ב בקשות אשר נדחו כולן על-ידי בית המשפט.

עתה טוען המערער, כי הוא "הופתע מאוד" מביצוע צו ההריסה, שכן ההחלטה הסופית בעניינו ניתנה בשעה 23:30 בלילה על ידי בית המשפט העליון, כאשר ההריסה בוצעה בשעות הבוקר כאשר המערער "תכן לבצע את ההריסה בעצמו והמשיבה לא אפשרה לו הלכה למעשה לעשות כן", כלשונו.

מתיאור השתלשלות הדברים לעיל, ניכר כי אין דבר וחצי דבר בטענת המערער ולפיה הוא תכן לבצע את ההריסה בכוחות עצמו וכי המשיבה היא אשר מנעה ממנו לכאורה מלעשות כן.

המשיבה נאלצה לבצע את ההריסה ביום 21.12.20, ממש במועד האחרון אשר עמד לרשותה לצורך ביצוע הצו, וככל שהיא לא הייתה מבצעת את הצו במועד זה, לא ניתן היה לבצע עוד מבחינת החוק מאחר והוא היה פג תוקף.

המערער טוען, כי המשיבה היא אשר מנעה ממנו מלהרוס את המבנה בעצמו, זאת בשעה שהוא הגיש כאמור אינספור בקשות לעיכוב ביצוע הצו, בקשות אותן "נזכר" להגיש רק בימים האחרונים ממש לפני פקיעת תוקף הצו, ולא בכדי.

יש ממש בטענת המשיבה שהמערער בחר בכוונת מכוון להמתין ולהגיש את כל אותן בקשות בסמוך למועד האחרון לביצוע הצו, וזאת במטרה ברורה לסכל את ביצועו.

כך למשל המערער הגיש את בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון ערב ההריסה בשעה 21:00, דבר המדבר בעדו.

בהודעה שכותרתה: בקשה בהסכמה להארכת מועד ביצוע צו הריסה שהגיש ב"כ המערער ביום 24/8/20 נכתב

**" בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להאריך את מועד ביצוע צו ההריסה בתיק זה ב 60 ימים
וזאת לצורך קידום הליכי תכנון ו/או ביצוע הריסה עצמית. תנאי לכניסה לתוקף של ההסכמה
לעיל הינו הפקדת סך ₪ 150,000 בקופת בית המשפט עד ליום 25/8/20
בקשה זו מוגשת בהסכמת עו"ד משה שמיר (ב"כ המשיבה א.ס.).**

הנה כי כן ההפקדה בוצעה בזיקה לביצוע צו ההריסה ובין הייתר לצורך ביצוע הריסה עצמית דהיינו: הפיקדון נועד להבטיח הריסה עצמית של המבנה על-ידי המבקש, ככל שלא תחול כל התקדמות ממשיית בהליכי התכנון כאמור, ומתן עיכוב ביצוע לשם כך בלבד, ולא לשם מתן ארכה נוספת סתמית על מנת לדחות את הקץ ולגרור בסופו של יום לסיכולו של צו ההריסה המנהלי.

לאחר שהמבקש לא הרס את המבנה בפרק הזמן הארוך מאוד שעמד לרשותו, בהיעדר כל התקדמות שהיא בהליכי התכנון, כי אז בהתאם להסכמת הצדדים אשר קיבלה תוקף של החלטה שיפוטית ביום 24.8.20 כאמור, המשיבה ביצעה את ההריסה וזכותה להיפרע מהפיקדון שהופקד לצורך כך.

אשר על כן אני מורה על חילוט הפיקדון לשיפוי המשיבה על הוצאות שהוציאה לשם ביצוע הריסה.

בהתאם להודעת המשיבה מיום 31/1/21 הוצאותיה לביצוע ההריסה עמדו על סך של 116,580 ₪ וניתן אפוא להעביר למשיבה סכום זה מתוך הפיקדון.

ניתנה היום, ט' אדר תשפ"א, 21 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.